

A.
Pojo.

1. Vallkulla hon gick sig i kvarnen och mal,
hon sjunger långt vackrare än en näktergal.
- så väl hon lullar,
så väl hon kan,
så väl hon kväda kunde -

2. Konungen sade till små svennerna så:
»Vem är det som på min gullharpa slår?»

3. »Alls ingen på majestätets gullharpa slår,
det är nu vallkulla som sjunger nu så.»

4. Konungen sade till små svennerna så:
»Bed nu vallkulla in för mig gå.»

5. »Hur skall jag kunna inför majestätet gå,
då jag är nu klädd i vadmalet grå?»

6. Vallkulla in till konungen går,
konungen på henne med milda ögon såg.

7. »Kära vallkulla, sjung visan för mig,
fem röda gullringar dem giver jag dig.»

8. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

9. »Kära vallkulla, sjung visan för mig,
en röder gullklädning den giver jag dig.»

10. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

11. »Kära vallkulla, sjung visan för mig,
gullklockan i kammaren giver jag dig.»

12. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

13. »Kära vallkulla, sjung visan för mig.
Gullharpan i kammaren giver jag dig.»

14. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

15. »Kära vallkulla, sjung visan för mig,
ett rödan gullskrin det giver jag dig.»

16. »Nej bättre lön bör flickor få,

alls intet jag sjunger för konungen då.»

17. »Kära vallkulla, sjung visan för mig,
halva mitt rike det giver jag dig.»

18. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

19. »Kära vallkulla, sjung visan för mig,
hela mitt rike det giver jag dig.»

20. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

21. »Kära vallkulla, sjung visan för mig,
halva mitt hjärta giver jag dig.»

22. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

23. »Kära vallkulla, sjung visan för mig,
hela mitt hjärta det giver jag dig.»

24. »Nu må jag väl sjunga och vara glad,
nu har jag fått det som är efter mitt behag.»

25. Vallkulla sjungd en, vallkulla sjungd två,
konungen dansar och hela hans hov.

26. Valkulla sjungd fyra, vallkulla sjungd fem,
konungen dansar och alla hans hovmän.

27. Bonden släft oxar och bonden släft kor,
vallkulla sitter på röda gullstol.

28. Bonden släft oxar och bonden släft svin,
vallkulla sitter i silke så fin.

29. Bonden släft getter och bonden släft får,
vallkulla sitter med utslaget hår.

30. Bonden släft kalvar och bonden släft lamm,
vallkulla sitter i konungens famn.

31. Prinsessor och fröknar bar harm däruppå,
en simpel vallkulla blev konungens gemål.

- så väl hon lulla,
så väl hon kan,
så väl hon kväda kunde -

B.

Hitis, Böle. Sj. Lisa Rosenlund. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Bondas vallpigan hon lullade vall
- så väl hon kan -
i skog och skjul i marken all - så väl hon kväda kunde -

2. Bondas vallpigan hon lullade så hårt,
att konungen hörd det i högan loft (han) låg.

3. Konungen sade till småsvennen sin:
»Vem är det, som slår på gullharpan min?»

4. »Det är inga gullharpor små,
det är bondas vallpigan med gitter och får. »

5. Konungen sade till småsvennen sin:
»Gå be vallpigan komma för mig in.»

6. Småsvennen sade till vallpigan så:
»Nu skall du in för konungen gå».

7. »Hur skall jag in för konungen gå,
jag sliter ej annat än valman grå?»

8. »Slita nu vad du slita må,
men nu skall du in för konungen gå.»

9. Bondas vallpigan hon trampar åt höga loftesbro
med lappiga strumpor och träpinnig skor.

10. Konungen sade till vallpigan så:
»Yppa den visan för mig, som du sang i går.»

11. »Huru skall jag yppa den visan för dig,
det är så mången, som lyssn uppå mig.»

12. »Lyssna nu vem de lyssna må,
men nu skall du yppa den visan för mig.»

13. Hon börjar på fem och slutar på sex,
att konungen dansar och all hans krigsmän.

14. ; Hon börjar på sex och slutar på sju,
att konungen dansar och allt hans hus.

15. Konungen tog vallpigan uppå sin knä

och skänkte henne gullringar och fästning därvid.

16. Konungen tog vallpigan bättre i sin famn
och skänkte henne gullkrona och drottninganamn.

17. Konungen sätt sig i förgyllene vagn,
och bondas vallpigan sätt sig i konungens famn.

18. Bondas vallpigan hon somnar så sött,
hon vaknar ej upp förrän vid saltan sjöstrand.

19. »Herren gunå mej för mina gitter och får!»
»De äro väl hemma som med dem kan gå.»

20. »Herre gunå mej för min fästeman!»
»Jag ser uppå din snövitans arm, att du aldrig haver sovit hos fästeman.»

21. »Herren gunå mej för mina barn små!»
»Jag ser uppå din snövitans bröst, att du aldrig haver släckt barnatörst.»

22. Det må nu så vara, det må nu så gå,
- så väl hon kan -
alla vallpigor månde konungar få!
- så väl hon kväda kunde -

C.
Strömfors och Borgå. Uppt. Ivar Othman 1880.

1. Vallkulla hon körde ut sina får.
- så väl hon kan -
Hon sjunger så vackert och gullharpan slår.
- så väl hon kväda kunde -

2. Konungen stod uti fönstret och såg:
»Vem är det väl, som på gullharpan slår?»

3. Tjänaren sade till konungen då:
»Det är vallkulla, som kör sin får.»

4. Konungen sade till tjänaren då:
»I morgon skall vallkulla inför mig stå.»

5. Tjänaren sade till vallkulla då:
»I morgon skall du inför konungen stå.»

6. »Hur kan väl jag inför konungen stå,
som är klädd i blaggarn och vadmalet blå?»

7. De klädde vallkulla i kammarduken blå,
i silkesstrumpor och gullbeslagna skor.

8. De hade vallkulla till konungen då.
Konungen sade till vallkulla så:

9. »Kära vallkulla, spel dansen för mig!
Min yngste riddare giver jag dig.»

10. »Din yngste riddare passar jag ej på.
Min fader har lärt mig med fåren att gå.»

11. »Kära vallkulla, spel dansen för mig!
Min äldste riddare giver jag dig.»

12. »Er äldste riddare passar jag ej på.
Min fader har lärt mig med fåren att gå.»

13. »Hör du vallkulla, spel dansen för mig!
Min ära och tro den giver jag dig.»

14. Vallkulla spelade danserna två,
att konungen själv på golvet månd gå.

15. Vallkulla spelade danserna fem.
Då dansade kungen och alla hans män.

16. Vallkulla spelade danserna sju.
Då dansade kungen och hans unga brud.

17. De lade vallkulla på konungens arm.
De jungfrur och fröknar de ledor stor harm.

D.

Korpo, Svinholm. Sj. Ida Mårtensson, f. 1858. Uppt. Greta Dahlström 1923.

1. Vallpigan lopp över höganlofts bro,
- så vackert hon kan -
med söndriga strumpor och lappiga skor.
- så vackert hon kväda kunde -

2. Konungen sade till tjänaren sin:
»I ben vallpigan för mig komma in.»

3. Tjänaren sade till vallpigan så:
»Behagar vallpigan för konungen gå?»

4. »Ack, huru kan jag för konungen gå,

jag drager min kläder i valmanet grå?»

5. Och vallpigan in för konungen steg,
och konungen på henne med glada ögon ser.

6. »Ack, kära vallpiga, du kväd nu för mig,
mitt halva rike det giver jag dig.»

7. »Ditt halva rike det kan jag väl få,
men aldrig så kväder jag för dig ändå.»

8. »Kära vallpiga, du kväd nu för mig,
mitt hela rike det giver jag dig.

9. »Ditt hela rike, det kan jag väl få,
men aldrig så kväder jag för dig ändå.»

10. »Ack, kära vallpiga, du kväd nu för mig,
mitt unga live det giver jag dig.»

11. Hon sjunger på ett, hon sjunger på två,
och konungen dansar med hela sitt hov.

12. Hon sjunger på fyra, hon sjunger på fem,
och konungen dansa med sina hovmän.

13. Och fruar och jungfrur de leda stor kvida,
ty vallpigan sover vid konungens sida.

14. Och fruar och jungfrur de ledo stor harm,
- så vackert hon kan -
ty vallpigan sover på konungens arm.
- så vackert hon kväda kunde -